

«Vull que l'IBER siga un club»

Cristina Mayo Santamaría, una dona a punt de complir els 36 anys que ha dedicat la seua vida a l'esport. Va arribar a València per casualitat, fa 15 anys, i ara, com a entrenadora del C.B. IBER, aconseguirà el desè títol de lliga.

«Una jugadora d'élite ha de tenir una vida impregnada de qualitat».

Elvira Martínez

—:Quan vas començar a sospitar aquest desè aniversari?

—L'any passat. Em faig un plantejament dels equips que hi ha a la Lliga, de la qualitat i la progressió que poden tenir les jugadores i adapte el meu equip, fonamentalment, a dues: Mades i Leganés, i sempre estic atenta a algun equip canari, o algun altre, com és el cas del Valladolid, que acaba d'ascendir. No puc preveure els fitxatges que aquests equips puguin fer. No sóc una persona que treballo a quatre o cinc anys vista. Sempre treballo amb unes perspectives d'un màxim de dos anys, després m'estructure un treball a mig termini en funció del que s'estudia al calendari perquè l'equip tinga el màxim rendiment en els períodes en què ens toquen els partits fonamentals. I després, un treball a curt termini de guanyar cada diumenge.

—¿Per què vas optar per deixar de jugar i començar a entrenar?

—Perquè el nostre primer entrenador després del primer any no va voler continuar. Les ofertes d'entrenadors que hi havia no eren les esperades per la directiva i jugadores, ens vam trobar en un atzucac i en aquell moment reunia els valors que buscàvem.

—¿Quin handbol ensenyes, quines jugadores produeixes?

—Sempre amb la lògica. Un treball tàctic o físico-tècnic que pugui i sàpiga donar una resposta. Si em preguntes per què l'Iber juga d'aquesta manera, sempre t'ho podré dir, perquè adapte la meua tàctica a les jugadores que tinc. Jo he sigut una jugadora que ha tingut molts problemes per acceptar l'autoritat il·lògica i arbitrària i això m'ha servit de molt quan he sigut entrenadora i he hagut de donar una ordre. Dins el grup ha d'haver-hi una dis-

matrícula oberta

C U R S
88-89

CAROLINES
una escola diferent

POTS MATRICULAR AL TEU FILL/A PER AL PROPER CURS A PARTIR
DELS DOS ANYS

AP. CORREUS, 61. PICASSENT. Telèfon 123 29 00

posició d'igualtat i, de vegades, és necessari fer unes normes rígides, fonamentalment perquè l'equip funcione amb cohesió i seriositat. El que les jugadores hagen entès és molt important.

Per a mi, una jugadora d'élite és una jugadora que té una disposició total en tota la seua vida, no solament a l'hora de fer gols. Ha de tenir una vida impregnada de qualitat. Ha de menjar bé, estimar bé, una bona amiga, una persona intel·ligent. En l'entrenament no demane tan sols assimilar allò que dic, sinó assimilar-ho ràpid i, a vegades, intuir-ho. De vegades plantege problemes no sense explicar el que vull però el jugador ha de saber-ho, perquè abans ha tingut altres aprenentatges i ha de posar-se en situació de recerca sempre. Provoque situacions-problema, exercicis o explicacions semiestructurades. És cert. Busque que el jugador no s'acoble a obeir solament sinó que interprete, que busque les pròpies solucions. I si és un jugador que porta amb mi prou de temps, té un bagatge cultural suficient d'handbol per resoldre. M'enfade quan no se m'entén perquè el jugador no està alerta sinó que està ensopit. Aleshores no m'interessa aquest jugador perquè allò que interessa és provocar en l'entrenament situacions paregudes a les que es donaran en els partits, i en els partits les situacions no estan mai estructurades. Sempre són canviants. Sempre cal reaccionar a l'estímul que t'està donant l'adversari, fins i tot el mateix company.

—*Sempre guanyes els partits, ¿què passa quan perds?*

—Em fot perquè pense que tinc un equip per a quedar campió d'Espanya. Jo treballo amb uns objectius i a les jugadores els ho dic moltes vegades. Nosaltres no hem de posar el llistó molt més alt del que ens el posen els altres equips en la Lliga nacional perquè hi ha un buit entre guanyar la lliga i guanyar a Europa. Saltar el llistó en la Lliga és factible per l'Iber, ho ha estat durant aquests nou anys. Si nosaltres, artificialment, no ens el posem molt més alt, quan arribem a Europa seguirem saltant el llistó que ens posa la competició nacional, és a dir, perdrem de deu gols amb qualsevol equip europeu. M'enfade perquè, encara que anem guanyant, veig errors en la pista que no tenen conseqüències en aquest moment perquè la qualitat d'allò que tens davant no comporta conseqüències negatives. M'imagino que, per exemple, una passada dolenta, un bàl·lo a la banda, un llançament fallit, con-

tra un equip de qualitat suposa un gol en contra. És una pèrdua de baló i, per tant, de materialitzar un gol. Veig que el nostre llistó continua sent baix malgrat que es guanya. No és el mateix millorar en el joc que guanyar partits. L'Iber pot guanyar partits i no millorar en el joc. Jo, el que vull és guanyar partits i millorar en el joc.

—*¿Hi ha llistons a saltar dins l'equip?*

—Potser no hi ha una estructura suficient, no tan sols en el club sinó a nivell nacional, perquè aquestes jugadores puguin polir-se en una competició juvenil forta o de Primera Nacional forta o en una sèrie de competicions. Jo m'estime més agafar les juvenils a l'equip de divisió d'honor i donar-les no una qualitat de joc perquè no podran jugar en l'equip, però almenys una qualitat d'entrenaments. El que passa és que efectivament hi ha una distància entre el que elles són com a jugadores juvenils i el que són com a jugadores, encara que siga a la banqueta de l'equip de divisió d'honor. Açò demostra que no anem per bon camí, perquè és veritat, hi ha un abisme que intentem solucionar.

—*¿Què significa jugar partits internacionals?*

—Que estem guanyant en la competició nacional, que és l'objectiu principal. Que som al capdavant de l'handbol femení espanyol.

Hi ha dues solucions per a obrir camí a Europa. Una opció *solució d'emergència* l'han presa països com França o Àustria, que consisteix a tenir una massa de 15 jugadores de l'élite, treballar amb elles i fer un club fort

Cristina Mayo i la formació habitual de l'IBER.

que és pràcticament la selecció (els entrenadors d'aquest club i de la selecció solen ser els mateixos), es beneficien tots dos i creen espectacle per tal d'animar els equips que s'han quedat arreu en la Lliga. Però fins ara no ha donat resultat a llarg termini, tan sols èxits momentanis.

Per tenir un equip fort, que guanye copes d'Europa (segona opció) cal potenciar la base nacional de jugadores d'handbol.

—*¿No és molt de treball per a una persona?*

—Sí. De fet joestic lluitant perquè l'Iber siga un club i no solament un equip d'handbol. Que tinga una infras-

tractura, una oficina on se solucionen les coses burocràtiques, relacions públiques, un gabinet mèdic, un acostament i un contacte més seriós amb els mitjans de comunicació, institucions. I sola no puc.

—*¿Quina és la teua meta?*

—Ser una bona professional. M'agradaria poder treballar en els continguts de l'handbol. Sistematitzar més, treballar sobre els problemes sense solucionar de la tècnica i, sobretot, per les etapes del procediment tàctic en handbol. Hi ha un abisme molt gran en el treball d'iniciació a la tàctica, el perfeccionament i l'alt rendiment està sense estructurar. Escriure un llibre.

—*¿Ets el que voldries ser?*

—Sí, potser en un altre país (Alemanya, Iugoslàvia) no seria tan famosa. Això m'agrada perquè m'obre portes i em fa més fàcils les gestions de les moltíssimes coses que tinc de fer. Hauria sigut una bona entrenadora, indubtablement hauria rebut més ajudes, però estaria molt més difuminada.

—*Una anècdota.*

—Bé, fa 15 anys, en la selecció nacional hi havia una delegada que la imposava la Secretaria General del Movimiento de la Sección Femenina i m'obligava a jugar amb sostenidor.

—*¿Amb qui voldries parlar que fóra un impossible?*

—Amb Maquiavel.

—*¿Quins vicis tens?*

—¡Sí, home, a tu t'ho contaré...!

—*¿Ets creient?*

—No sóc atea, però sóc agnòstica: dubte de l'existència de Déu. Si Déu existeix, doncs bé, «¿com et va per aquí dalt?, jo, ja ho veus... com m'ho faig». □

«L'important és guanyar partits i millorar en el joc».